D • N
16/8 1951

Poliskonflikten

Genom ett par händelser har poliskonflikten i Stockholm kommit in i ett nytt skede. Poliskommissarierna har i en skrivelse till polismästaren framsagt sig ansvaret för ordningens upprätthållande — självfallet gäller detta endast deras moraliska ansvar, i realiteten gör de fortfarande vad de kan för att lösa sina uppgifter. Polismästaren i sin tur har dels vägrat 95 konstaplar avsked, dela hos åtalsmyndigheten begärt förtursrätt för rättsliga åtgärder mot våldsverkare och fridstörare.

Att man inom polisen ser allvarligt på situationen kan således inte råda något tvivel om. Det behöver naturligtvis inte betyda att denna situation för närvarande på något sätt är alarmerande. Hittills har följderna av konflikten mellan staden och polisen inte varit direkt elakartade. Fråsnett kravallerna i Berzelli park har ordningen kunnat upprätthållas som vanligt, ehuru det krävt ansträngningar från polisens sida som inte kan prateras i längden. Man får också komma ihåg att den årstid vi nu går mot gör saken värre; de mörkare nätterna gör det svårare att övervaka ordningen. En fördel har hittills varit att trafikproblemen varit lättare att bemästra under sommaren än normalt — redan om en fjorton dagar blir det besvärligare också på den punkten.

Räknar man in frånvaron av nyanställningar sedan tidigt i våras på grund av blockaden samt avgången i samband med konflikten, är det nu över 300 konstaplar — dvs. ungefär en fjärdedel av det normala antalet — som fattas inom ordningspolisen. Också om denna brist inte varit alltför skriande under sommarmånaderna, kan den komma att visa sig allvarlig under hösten. Man får till de rent faktiska omständigheterna — de mörkare nätterna och den ökade trafiken — lägga att bråkmakare och våldsverkare mer och mer får klart för sig att polisen är svag.

Åtskilligt kan visserligen uträttas med insättande av fler radiobilar och med rationaliseringsåtgärder som gör det möjligt att — åtminstone till en tid — minska kontorsarbetet och öka fältstyrkan. Men man kan inte påstå att sådana åtgärder skulle vara tillräckliga för att i längden ersätta cirka 300 man av en poliskår som också när den är fullstalig ofta visat sig otillräcklig. Allvarligast är att de till fots patrullerande konstaplarna blir för få. Deras effektivitet när det gäller att ingripa mot redan uppkomna bråk är visserligen liten — här måste radiopolis och beridna konstaplar användas. Men de förebyggande åtgärderna måste i stor utsträckning handhas av till fots patrullerande polismän. Endast de kan i gathörn och parker göra sådana iakttagelser att man kan stämma redan i bicken, att man kan skingra ligisterna innan deras planer hinner utvecklas till allmänna kravaller och i tid gripa in mot planerade överfall.

Det är därför förståeligt att polismästaren i det längsta velat undvika att ytterligare 95 konstaplar avgår; huruvida hans beslut kommer att stå sig i den högre instansen är visserligen ovisst — men han har säkerligen framför allt velat klargöra med vilken oro polisledningen betraktar den rådande situationen.

Bakom det besvärliga läge som kan uppstå om konflikten fortsätter ligger inte bara konflikten själv. Orsakerna går djupare än så. Rationaliseringen och effektiviseringen har sedan länge varit bristfälliga.

Det är naturligt att Stockholms stad velat visa solidaritet mot Stadsförbundet och inte strävat sig längre än att placera sina konstaplar en lönegrad högre än på andra håll i landet, liksom att staden under sommarmånaderna helre tog en konflikt än gav vika. Så länge polismännen inte framlagt de utredningar som enligt deras åsikt skall motivera en högre löneplacering i Stockholm än på andra håll har man haft skäl att frukta att kraven ingår i en taktik för att med Stockholmspolisen som hävstång i nästa omgång få upp lönerna även på andra håll i landet.

Inte heller nu finns någon anledning för staden att ge upp utan vidare. Visserligen har medlingskommissionens strävanden under onsdagen att få förhandlingarna återupptagna misslyckats. Men såsom vid en rad andra konflikter av liknande art bör det också denna gång vara möjligt att med förnyade ansträngningar nå en överenskommelse innan skadorna blivit större än saken är värd. Båda parterna bör gå till förhandlingsbordet i vetskap om att konflikten inte utan vådliga följder kan tänjas ut länge till. Särskilt polismännen har härvid ett stort ansvar.

Statsrådet Vougts kritik

av tredje ståndpunkten är glädjande som bevis för att regeringen inte är beredd att kurtisera denna uppfattning, vars konsekvenser kunde bli ödeläggande för hela det svenska försvarsarbetet. Underligt är däremot att herr Vougt försvarar Morgon-Tidningens tvivel på att den anonyma ståndpunkt med en hänvisning till "den fria debattens intresse". Skulle alltså den fria debatten tjänas av att det socialdemokratiska huvudorganet oavbrutet ger plats åt en moralisk och politiskt högst tvivelaktig åsikt, samtidigt som andra åsikter endast någon gång eller alls inte får framföras; någon kritik av den svenska neutralitetspolitiken har exempelvis inte synts till i tidningen, och en sådan kritik måste väl anses vara förtjänt av minst lika mycket uppmärksamhet som den tredje ståndpunkten. Lika egendomligt är uttalandet att det här skulle vara fråga blott "om ett slags intellektuellt experimenterande". Skulle man följa detta tankliöna resonemang till slut, borde tydligen Morgon-Tidningen önskevis införa demokratiska, nazistiska och kommunistiska artiklar på sin kulturavdelning.

Slutligen: man kan inte undgå att konstatera att den tredje ståndpunktens défaitism hämtar sin styrka just ur sådana reflexioner och stämningar som hr Vougt var den främste representanten för under det senaste världskriget. Hr Vougts ledare från dessa år kunde i själva verket i flera fall anlitas av den tredje ståndpunktens anhängare med de förändringar som behövs därför att man nu menar Ryssland och kommunismen, medan hr Vougt menade Tyskland och nazismen.

PRESSGRANNAR

En öppen fråga till statsminister Allan Hernelius:

Det väckte en viss uppmärksamhet, när i februari-mässan i Arbetet Morgon-Tidningen erhöll ensamrätt till nyheten om att därvarande kabinettssekreteraren Hammarskjöld skulle inträda i regeringen såsom biträdande utrikesminister. Morgon-Tidningen förklarade för sin del att nyheten erhållit såsom resultat av vanlig "nyhetsjakt" men statsminister Erlander kom med en annan uppgift vid sammanträdet på Publicistklubben den 19 april, då han meddelade, att han själv påtog sig ansvaret för publiceringen i MT. Den hade tillkommit, förklarade statsministern, som representativ gärd för att en tidning offentligt meddelanden från utrikesnämnden några veckor tidigare. Men statsministern tillade att det var fråga om en "enslagstöreselse".

Nu har Morgon-Tidningen ånyo gynnats, denna gång i samband med meddelandet om att en ledamot av regeringen kommer att avgå, vilket förhållits MT redan bl. a. TT:s resultat förbjudet sig i även det. Det må därför vara tillåtet att fråga, fackorganet Pr. T. fråga statsministern följande: Utgör nyhetsförmedlingen genom MT i angelägenheter av detta slag även denna gång en regressiakt och i så fall för vad då? Eller är det med "angelägenhetsteorien" inom nyhetsförmedlingen från K. M:te kanali såsom vissa andra nyligen timade angelägenheter inom det ekonomiska livet — att de uppresas?

Hr Hernelius fråga är besvarad.

Publicistklubben, diskutterna av flera huvudstadstidningar. Expressen (fp) skriver:

95 extrapolisar har fått avslag av polismästare Ros på sina avskedsansökningar. Motiveringen är naturligtvis hänvisning till det allvarsamma läget på polisfronten i Stockholm. Det är givet att en minskning av den knappa polisstyrkan med ytterligare närmare 100 man skulle innebära ytterst stora svårigheter, då det gäller den nödtorftiga ordningens upprätthållande. Mycket talar alltså för polismästarens åtgärd, men man kan ändå inte komma ifrån att där finns mycket starka principiella betänkligheter mot ett beslut av detta slag. Det innebär nämligen att den enskilde individen frántas den egna bestämmanderätten vid val av förvärvsarbete, och man får ett slags tjänstepliktslag beslutad vid sidan av den lagstiftande makten. Detta hårda ingrepp i den enskildes valfrihet berättfärdas sin anställning kan knappast försvaras ens med hänvisning till kravet på att ordningens upprätthållande i annat fall skulle bli lidande.

Aftontidningen (s) säger om samma fråga:

Både polisens själva och allmänheten, som är berooende av denna underliga konflikt, måste fråga sig vad som sker inom poliskåren i Stockholm. Här flyr massor av polister från huvudsaken och en betydande del av poliskåren har en annan anställningsform än de själva kämner till. Och medan denna dragkamp pågår inom poliskåren om fråger, som måste anses perifera för allmänheten, försämras ordningen på Stockholms gator och polisförvaltningen hopar sig i arkivet för ouppklarade brott. Denna ordning är otillfredsställande även för, att bakgrunden är en konflikt om löne- och arbetsförhållanden, som måste lösas av andra myndigheter och organisationer än polisledarens. Det uppges med bestämdhet att skiltaktigheterna mellan parterna är så små, att de inte motiverar en konflikt av den omfattning som nu pågår. I detta fall är polismästaren oskyldig. Här väntar allmänheten en befriande handling från borgarrådet Frank.

Stockholms-Tidningen (fp) tar upp en annan sida av saken:

Vad talet om den konstanta brist en på personal angår, är det möjligt att polisstyrkan i huvudstaden är beräknad i underkant. I så fall beror detta på förnumselser sedan många år tillbaka. Under de allra sista åren har dock icke ovälsentliga personalförstärkningar genomförts. De har visserligen inte fullt motsvarat de krav, som har framställts av polismyndigheten, men å andra sidan har man haft en känsla av att tillströmningen av kvalificerade sökande inte varit så stor, att man kunnat avvisa någon mera avsevärd ökning utöver den som har skett.

Härtill kommer en annan sak, som måste beaktas i detta sammanhang, och den gäller den viktiga frågan om organisationen av polisens arbete, om arbetskraften utnyttjas på det mest effektiva och rationella sättet. I vilken utsträckning synebättes kvalificerad polispersonal exempelvis med skrivmaskins- och andra liknande göromål, som borde kunna ombesörjas av billigare arbetskraft?

Se vidare dagens ledande artikel!

Fadershat och fadersmystik hos Fredrika Bremer

Apropå 150-årsdagen av hennes födelse den 17 augusti 1801.

Av fil. dr
GUNNAR AXBERGER

NÄR PASTOR PRIMARIUS J. O. Wallin i Arboga biskopsdöd- en 1837 höll sin kända predikan om "kvinnans ställa kallelse" hade han åtminstone en opponents fähänrinna neri bland menigheten i kyrkan — den tjugufemåriga Fredrique Bremer. Bland hennes efterlämnade papper finns koncept till två indignerade protestskrivelser som direkt inspirerats av denna predikan. Särskilt den ena är intressant. Hon ger här bl. a. en från skildring av småskuren manlig husbondedespotism och av det grymsande tryck under vilket unga flickor ofta växer upp. Mest kritisk blir situationen när en ung kvinna visar intellektuell begåvning. Om hon med aldrig så anspråkslös blygsamhet röjer krafter som likt eldens flammor måste bryta fram eller förtära henne, "så möter henne ofta inskränkande, kufvande hindrande och afskräckande den manliga egoismen, som rasande på ingrått, objekt medallhufvud säger: Du är skapad blott för mig, för mig allena skall du lefva — och ingen annan ära, ingen annan glädje söka, än blott den att behaga mig".

Det oböjda, ingrå metallhuvudet — man anar en konkret

Fredrika och familjen. Teckning av Fredrika Bremer 1827(?). Själv sitter hon till höger bredvid sin far.

symbild, upplevd med skälvande intensitet. Är det inte samma ansiktе som trettio år senare dyker upp i "Hertha" — ett stålgrått, stritt här över en hög, befallande panna och ett par mörka, hårda ögon? Den gången tillhör det överdirektör Falk, Herthas far, som med oböjlig konsekvens kväver dotterns utveckling. Att överdirektör Falk i sin tur delvis här brukspatron Carl Fredric Bremers drag är otvivelaktigt.

Mellan protestskrivelsen till Wallin och "Hertha" ligger huvuddelen av Fredrika Bremers litterära produktion. Som en röd tråd i denna kan man spåra uppgörelserna med fadern. Det är tydligt att hon aldrig blivit honom kvitt. Första hälften av hennes liv behärskade han som "husets herre och familjens buse", den senare hälften såsom minnesbild och skugga. Hans gestalt gör sig bred i hennes diktning, den kräver sin plats i hennes erotiska liv, den projiceras ut till kosmiska mått i hennes världsbild och gudsuppfattning, den stimulerar hennes liberalism, och den eggar henne först och sist till livslång lidelsefull kamp för unga kvinnors befrielse från trycket av hemmets och samhällets fäder.

Fredrika Bremers inställning till fadern kan vid första påseende te sig entydig. Granskar man hennes korrespondens och raden av de fantasiaktioner i vilka konflikten sökt sig utryck, kan man emellertid inte undgå att observera ambivalensen i hennes känslor. Hat och ressentiment balanserar genomgående mot ömhet och kärlek, ja, lidelse. Med omisskännlig inlevelse teckrar hon unga flickor som till en början dyrkat en hård och stränga far, men sett sin ömhetshunger mött av kyla och så småningom rest sig i trots och revolt. Eller hon skildrar gripande försoningsscener mellan fäder och döttrar, vilkas förhållande länge varit låst i fiendskap. Eller hon utmålar — delvis tendentiöst, men samtidigt med påtaglig personlig accent — önskeförhållanden mellan unga flickor och idealfäder, fäder vilkas hela strävan är att jämna döttrarna väg, hjälpa henne att förverkliga sina anlag, leda henne till frihet och glädje — och som i gengäld möts av en dotterlig tillgivenhet som kan gränsa till självutplåning. Det är som om Fredrika Bremer under loppet av årtionden efter faderns död skulle föra en dialog med honom, där hon vill visa hur anorlunda allt kunnat vara, hade blott han varit en annan. Stundom stegras den dotterliga ömheten hos dessa fiktionsgestalter till en glöd som kommer den erotiska nära. Förhållandet kan stundom vara maskerat — fosterfäder och fosterdöttrar —, men också framträda oböljt, såsom i romanen "Fader och dotter". Det är väl heller ingen tillfällighet att det erotiska livets karaktäristiska symboler, t. ex. eldflammorna, stundom på ett halvt drömartat sätt blandar sig in i dessa skildringar.

F Fredrika Bremers hunger efter fadersömhet var i första hand hänvisad till dagdrömmar och fantasifiktioner. Emellertid öppnade sig också en annan väg ut ur konflikten. Det är tydligt att hennes religiösa liv tidigt fann sin brännpunkt i en lidelsefull fadersdyrkan. "Ack, den som lärde oss att kalla Gud vår Far, han allena har rätt kände menskliga hjertat och vetat att gifva det en aldrig felande tröst", skriver hon i ungdomsnovellen "Den ensamma" — en teckning av en ful, förbisedd, i sitt erotiska liv knuten kvinna, som länge hunger efter förälderrömhet och till sist finner trygghet i en starkt exalterad dyrkan av den evige fadern och förbarmaren. Kväll efter kväll sommar hon under saliga tårar, bedjande en bön som blott består av två ständigt upprepade ord: "Min Fader! Min Fader!" Ett tema är här analaget som sedan ständigt skall återvända i Fredrika Bremers brev och skrifter. Man kan exempelvis välja några rader ur hennes sista roman, "Fader och dotter": O tröst! O ljus! O allt upplivande förhoppning, gifven i visheten att veridens och varelsernas Herre är en fader, en helig och älskande fader! att lifvets medelpunkt är ett hjerta, ett fadershjerta. Derpå hänger allt." Det är en fiakt av mystikens ande som man ofta förnimmer i dessa bekännelser om djupt förlngerligad fadersgemenskap.

Beteckнande är emellertid att denna fromma, lyckobävande fadersdyrkan ständigt hotas av ett skräckmåttat tvivel, ja ett momentant upplösande, ån längvarigt och tärande. Sedan den tidiga ungdomen äger Fredrika Bremer en hudlös eller, som hennes vän Per Böklin ett par gånger säger, "hypokondrisk" medkänsla med lidande varelser, människor och djur. Hon talar om hur hon kan vrida sig med var pinad mask, gulna med vart vissnande löv. Eller om det universella lidandets Medusahuvud, som fixerar henne till dess hon stelnar i fasa! Med denna lidandesupplevelse blandar sig ständigt grubblet över teodicéproblemet. Är det möjligt att denna värld av vämjelig pina framkallats och uppehålles av en allmäktig, kärleksfull fader? När tvivlet ansätter henne förvandlas guden till en cynisk despot, som oberörd sitter på sin saligheta tron över en skapelse vridande sig i plågor, ja, som avsiktligt och infernaliskt bestraffar varelser vilka han själv låtit födas bristfälliga. Man har ett intryck av att det är det stora metallhuvudet från hennes ungdoms ångestperioder som här antar komiska mått. Hennes ungdoms fängelse vidgas till att omfatta världsalltet. Det rädelning finns ingen utväg; själva solsystemet skrämmer och äcklar henne. En dylik gud kan hon icke skänka sin dyrkan. Hon reser sig i hädisk revolt, hon slungar honom sitt trots i ansiktet.

Det är märkligt att se att Fredrika Bremer tydligen själv är klart medveten om sambandet mellan detta affektladdade religionsgrubbel och bitterheten mot fadern. Edla i "Presidentens döttrar" liknar fäderne-hemmet vid ett korrektionshus, där en överspyningsman med hård hand härskar över sina fångar. "Men hvarföre klaga deröfver? — Man lefde hon i det hon kastade uppåt en blick, full af harm och förtvifian — det ringare lifvet härnar blott det högre, och hemmet är en bild af verldsordningen." Man kan också hänvisa till Herthas samtal med sin sjuka syster i början av boken, där bitterheten mot fadern efter hand glider över i trots mot själva världsordningen. Upprört ber hon systern lägga sin hand på hennes hjärta: "Lägg din hand der; lät den hvila der en stund, kanske skall den lägga sig denna bitterhet, som jag nu känner der, emot dem som gifvit oss lifvet, dem som vi kalla våra fäder i himmelen och på jorden."

Det var Per Böklin som med hjälp av sin kristna världsåskådning, rotad i samtidens platonskt romantiska filosofi, omsider hjälpte Fredrika Bremer till en lösning av denna konflikt. Han lärde henne att intensivt uppleva identiteten av Gud och Kristus. Kristus, den lidande, ändlöst kärleksrike världsfrälsaren, var Gud själv, den för jordiska sinnen uppenbarde evige fadern. Gång på gång citerar hon i brev och personliga betraktelser Filippus ord i Johannesevangeliet: "Visa oss fadren, så hava vi nog!" — och Frälsarens svar: "Den mig ser, han ser fadren." Här är själva nyckelordet för hennes framhetaliv, ett lösenord med makt att förjaga tvivlets demoner: Hon jublar över att ha funnit det "nog" som hela hennes och förbarmaren. Kväll efter kväll sommar hon under saliga tårar, bedjande en bön som blott består av två ständigt upprepade ord: "Min Fader! Min Fader!" Ett tema är här analaget som sedan ständigt skall återvända i Fredrika Bremers brev och skrifter. Man kan exempelvis välja några rader ur hennes sista roman, "Fader och dotter": O tröst! O ljus! O allt upplivande förhoppning, gifven i visheten att veridens och varelsernas Herre är en fader, en helig och älskande fader! att lifvets medelpunkt är ett hjerta, ett fadershjerta. Derpå hänger allt." Det är en fiakt av mystikens ande som man ofta förnimmer i dessa bekännelser om djupt förlngerligad fadersgemenskap.

Beteckнande är emellertid att denna fromma, lyckobävande fadersdyrkan ständigt hotas av ett skräckmåttat tvivel, ja ett momentant upplösande, ån längvarigt och tärande. Sedan den tidiga ungdomen äger Fredrika Bremer en hudlös eller, som hennes vän Per Böklin ett par gånger säger, "hypokondrisk" medkänsla med lidande varelser, människor och djur. Hon talar om hur hon kan vrida sig med var pinad mask, gulna med vart vissnande löv. Eller om det universella lidandets Medusahuvud, som fixerar henne till dess hon stelnar i fasa! Med denna lidandesupplevelse blandar sig ständigt grubblet över teodicéproblemet. Är det möjligt att denna värld av vämjelig pina framkallats och uppehålles av en allmäktig, kärleksfull fader? När tvivlet ansätter henne förvandlas guden till en cynisk despot, som oberörd sitter på sin saligheta tron över en skapelse vridande sig i plågor, ja, som avsiktligt och infernaliskt bestraffar varelser vilka han själv låtit födas bristfälliga. Man har ett intryck av att det är det stora metallhuvudet från hennes ungdoms ångestperioder som här antar komiska mått. Hennes ungdoms fängelse vidgas till att omfatta världsalltet. Det rädelning finns ingen utväg; själva solsystemet skrämmer och äcklar henne. En dylik gud kan hon icke skänka sin dyrkan. Hon reser sig i hädisk revolt, hon slungar honom sitt trots i ansiktet.

Det är märkligt att se att Fredrika Bremer tydligen själv är klart medveten om sambandet mellan detta affektladdade religionsgrubbel och bitterheten mot fadern. Edla i "Presidentens döttrar" liknar fäderne-hemmet vid ett korrektionshus, där en överspyningsman med hård hand härskar över sina fångar. "Men hvarföre klaga deröfver? — Man lefde hon i det hon kastade uppåt en blick, full af harm och förtvifian — det ringare lifvet härnar blott det högre, och hemmet är en bild af verldsordningen." Man kan också hänvisa till Herthas samtal med sin sjuka syster i början av boken, där bitterheten mot fadern efter hand glider över i trots mot själva världsordningen. Upprört ber hon systern lägga sin hand på hennes hjärta: "Lägg din hand der; lät den hvila der en stund, kanske skall den lägga sig denna bitterhet, som jag nu känner der, emot dem som gifvit oss lifvet, dem som vi kalla våra fäder i himmelen och på jorden."

Det var Per Böklin som med hjälp av sin kristna världsåskådning, rotad i samtidens platonskt romantiska filosofi, omsider hjälpte Fredrika Bremer till en lösning av denna konflikt. Han lärde henne att intensivt uppleva identiteten av Gud och Kristus. Kristus, den lidande, ändlöst kärleksrike världsfrälsaren, var Gud själv, den för jordiska sinnen uppenbarde evige fadern. Gång på gång citerar hon i brev och personliga betraktelser Filippus ord i Johannesevangeliet: "Visa oss fadren, så hava vi nog!" — och Frälsarens svar: "Den mig ser, han ser fadren." Här är själva nyckelordet för hennes framhetaliv, ett lösenord med makt att förjaga tvivlets demoner: Hon jublar över att ha funnit det "nog" som hela hen-

DAGENS NYHETER
TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon: 22 40 00
Telegramadress: *Dagnyheter*
Postgiro 1 1616 för annonser)
nummer 1 1617 för prenumeration)
Chefredaktör: *Herbert Tingsten*
(träffas säkrast kl. 15.30—16.30)
Politisk huvudredaktör: *Leif Köhlberg*
Redaktionschef och ansvarig utgivare: *Sten Hedman*
Dagens Nyheters Aktiebolag: Verkst. direktör: *Helge Hellbom*
PRENUMERATIONSPRISER
A-Stockholmsupplagan
Stor-Stbhm Övriga tidningsområde landet
Månad ..... Kr. 5.75 Kr. 6.00
Kvartal ..... „ 16.75 „ 18.—
Halvår ..... „ 33.— „ 36.00
ANNONSPRISLISTA
daterad 1/7 1951 tillhandahålles på begäran.
Dagens Nyheters tryckeri, Stbhm.

Annons.

Tag för vana att regelbundet sända kläderna c/- mattorna till specialisten Saltsjöbadstvätten. Ring så hämta vi. Telefon 10 02 80.

Olika bränsle...

Lika bra kan olika bränsle användas i MT-UVASS — en fördel när bränslesituationen är så oviss som i dagens Sverige.

Den är avsedd för

Magasinseldning med stenkol, koks, torv, ved och vedavfall, kutterspån, flis, sopor och annat brännbart avfall.

Stokereldning med småkol, kolstybb samt småtorv.

Oljeeldning med eldningsolja nr I, II och III.

MT-UVASS är dessutom en panna med resurser även för de största behov.

MT-UVASS

Tillverkare:
Swendsén & Wikström AB
GÄVLE

Ensamförsäljare:
AKTIEBOLAGET
CTC
GÖTEBORG
Stockholm — Malmö

1.55* mer kostar inte ett stort paket, 500 g

Persil

och mer skall inte ett förstklassigt, självverkande tvättmedel kosta idag

*Priskontrollnämnden har fastställt nya stoppriser på självverkande tvättmedel. Fr.o.m. 13 augusti får 500 gram kosta högst kr 1.60. Beslutet innebär en prissänkning för de flesta tvättmedel — i vissa fall en sänkning med 15 öre per helpaket.

Priset på Persil är sedan 17 mars kr 1.55 — Persil-Fabrikerna går alltid i spetsen även när det gäller låga priser.

När Ni behöver kontanter

Vid ett tillfälligt behov av pengar ligger det nära till hands att man säljer något värdeföremål. Något som man senare kanske ångrar. Men det finns en annan lösning — att belåna föremålet. Stockholms stad har med det till Auktionsverket anslutna bolaget startat Stockholms kommunala auktions- och pantaktiebolag SKAPA en varubelåning, där den kommunala regin garanterar att oskäliga vinster ej uttages. I första hand mottages till belåning obligationer, guld, silver, smycken, klockor, kameror, kikare och andra icke skrymmande föremål.

TORSGATAN 19
SKAPA

I ert eget intresse anlita
SKAPA
Stockholms Kommunala Auktions- och Pantaktiebolag
Torsgatan 19—21
Tel. växel 34 07 20, även direkt 34 36 12
Expeditionstider: vardagar 9—18, lördagar och helgdagsaftnar 9—14.
Torsgat. 19—21 (ing. vid Auktionsverkets varumott. fr. järnvägsgatan.)

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.